

Psalmul 130 – C.H. Spurgeon

Titlul: O cântare a treptelor.

Nici acest psalm, ca și cel anterior, nu favorizează opinia că aceste cântări constituie un șir ascendent de trepte. În schimb, chiar în psalm este de observat foarte deslușit o ascensiune; poetul se înalță din adâncurile necazului pe fericita culme a nădejzii sigure a mântuirii, atât pentru el, cât și pentru Israel. N-am ști nici un nume de reper mai potrivit pentru acest psalm, decât cel străvechi, bine cunoscut, *De profundis*: „Din adânc”, acesta este cuvântul-cheie (versetul 1). Din acest adânc al necazului strigăm, stăruim, așteptăm și nădăjduim împreună cu psalmistul. În această cântare auzim despre perla minunată a răscumpărării, versetele 7 și 8. Desigur, cântărețul n-ar fi descoperit acest giuvaer, dacă n-ar fi trebuit să se scufunde în adâncuri. Perlele zac adânc.

Introducere

Primele două versete ne destăinuiesc dorința adâncă a sufletului; următoarele două versete sunt o mărturisire smerită a pocăinței și a credinței. În versetele 5 și 6, psalmistul mărturisește cât de dornic îl așteaptă el pe Domnul, iar în cele două versete de încheiere îl încurajează pe Israel să nădăjduiască în Domnul, în siguranța bucurăoasă că atât pentru Israel, cât și pentru el însuși va veni mântuirea completă.

Comentariul

1. Din adâncuri Te chem, Doamne!
2. Doamne, ascultă glasul meu! Urechile Tale să fie atente la glasul cererilor mele.
3. Doamne, dacă vei lua aminte la nelegiuiri, Doamne, cine va rămâne?
4. Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.
5. Eu Îl aștept pe Domnul, sufletul meu așteaptă, și sper în Cuvântul Său.
6. Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineața, da, decât străjerii dimineața.
7. Israele, pune-ți speranța în Domnul; pentru că la Domnul este bunătate și la El este belșug de răscumpărare!
8. Și El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.

Versetul 1. *Din adâncuri Te chem, Doamne!* În mod obișnuit, adâncul face să amuțească tot ce ajunge în prăpastia sa; dar gura acestui rob al Domnului n-a putut s-o închidă – dimpotrivă, tocmai în adânc striga el către DOMNUL. În mijlocul puterii foarte mari a puhoaielor trăia și lupta rugăciunea; da, glasul viu al credinței răsuna chiar și peste mugetul valurilor. Este puțin important unde ne aflăm când suntem în stare să ne rugăm, dar ruga noastră nu este niciodată de un fel mai autentic și niciodată mai acceptabilă la Dumnezeu, decât atunci când se ridică din cele mai grele situații spre Dumnezeu. Puhoaiile adânci generează evlavie adâncă. Adâncurile seriozității sunt răscolite de valurile adânci ale puhoaielor necazului. Diamantele scânteiază cel mai luminos în întuneric. Rugăciunea *De profundis* dă lui Dumnezeu *gloria in excelsis*. Cu cât este mai mare necazul nostru, cu atât mai de calitate este credința, care are cu îndrăzneală încredere în Domnul și de aceea Îl cheamă pe El și numai pe El. Oameni cu adevărat evlavioși pot să fie în adâncuri de necaz temporar și spiritual; dar cei evlavioși așteaptă în asemenea situație ajutorul numai de la Dumnezeu lor și ei se înflăcărează singuri ca să se roage cu și mai mare ardoare decât în alte perioade. Adâncul necazului lor pune în agitație adâncurile cele mai profunde ale ființei lor și din străfundul inimii lor răzbate strigătul puternic spre singurul

Dumnezeu adevărat și viu. Psalmistul fusese deja de multe ori în adâncuri și tot de atâtea ori s-a rugat stăruitor DOMNULUI, Dumnezeului său, în a cărui putere sunt și toate adâncurile. Ar fi trist dacă la retrospectiva necazului trecut ar trebui să recunoaștem că atunci n-am strigat la Dumnezeu; în schimb, este extrem de mângâietor să avem conștientizarea că noi, orice n-am făcut și n-am fi putut să facem în asemenea circumstanțe, totuși, chiar și în cele mai grele timpuri ne-am rugat Domnului. Poetul psalmului nostru s-a rugat stăruitor Domnului în necaz și ceea ce a făcut, încă mai face,¹ face acum – a devenit un obicei – el strigă către Dumnezeu lui și speră tare și sigur că în timp scurt va obține ascultarea. Cine se roagă în adâncuri, pe acela adâncurile nu-l pot înghiți. Cine strigă din adâncuri către Dumnezeu, acela va cânta în curând pe înălțimi.

Versetul 2. *Doamne, ascultă glasul meu!* Expresia *a asculta* se folosește în Scriptură adesea pentru a marca o luare în seamă atentă și o considerare. Într-un sens, Dumnezeu aude fiecare zgomot care răsună pe pământ și fiecare dorință a oricărei inimi. Dar ce vrea să spună psalmistul este un lucru mult mai mare: el dorește o ascultare prietenoasă, amabilă, miloasă, cum mama i-o oferă copilului, o ascultare ca cea a filantropului, la a cărui ureche pătrunde strigătul strident de ajutor a ființei omenești din valuri. Ca Suveranul să ne audă glasul, aceasta este tot ce dorim, dar nici nu ne putem mulțumi cu nimic mai puțin. Numai să vrea Domnul să ne audă și atunci vom lăsa în grija înțelepciunii Sale superioare ce găsește El apoi să facă de bine, dacă ne va trimite exact răspunsul sperat sau nu. În aceste împrejurări este un lucru mai mare dacă Dumnezeu aude rugăciunea noastră, dacă îi dă atenție cu o inimă iubitoare, decât dacă îi dă ascultare literalmente. Dacă Domnul ne-ar face promisiunea necondiționată că ne îndeplinește toate rugămințile după textul lor, atunci s-ar putea ca aceasta să fie mai mult spre nefericirea noastră, decât spre binecuvântare; atunci responsabilitatea pentru desfășurarea sorții vieții noastre ar apăsa asupra noastră și n-am putea să mai ieșim niciodată din teamă și grijă. Dar dacă Domnul aude rugămințile noastre, dacă le dă atenție iubitoare și le chibzuiește, putem să ne liniștim inima în El. Că ne aude stăruința, aceasta este suficient; noi dorim ca El să îndeplinească rugămințile noastre numai dacă El recunoaște în nemărginita Sa înțelepciune, că acestea vor sluji spre binele nostru și spre glorificarea Sa. Să luăm seama că psalmistul se ruga cu glas *tare*. Lucrul acesta nu este deloc necesar, dar este foarte avantajos pentru noi, pentru că folosirea glasului vine în ajutorul gânditului nostru. Totuși, și stăruința tăcută, neauzită, are un glas; ba chiar lacrimile noastre și mâhnirea profundă, care nu pot să scoată niciun cuvânt, și ele vorbesc tare, și aceste glasuri le va asculta Domnul, dacă strigătele lor sunt destinate urechii Sale. *Urechile Tale să fie atente la glasul cererilor mele!* Psalmistul își prezintă rugămintea ca un petiționar; el Îl roagă fierbinte, smerit și insistent pe Suveran, pe Împăratul măreț, să vrea să-i dea ascultare. Chiar dacă de multe ori trebuie să-și verse focul inimii sale apăsate, rugându-se, în fond este mereu aceeași stăruință cea pe care o aduce așa de stăruitor înaintea lui Dumnezeu. Ah, dacă Domnul ar asculta-o și ar lua în cercetare exactă rugămintea sa, să-și amintească de ea și s-o ia în considerare! În necazul său adânc, psalmistul abia dacă este stăpân pe simțurile sale; poate că de aceea rugăciunea sa constă uneori numai din suspine grele frânte, care se pot înțelege numai cu greu; cu atât mai mult depinde de el, ca Domnul să asculte plin de atenție și cu îndurare cordială la glasul stăruinței sale neîncetate, pline de teamă. Dacă ne-am rugat lui Dumnezeu în legătură cu necazul și suferințele noastre, atunci este bine să facem chiar din rugăciunile noastre obiectul rugăciunii. Dacă nu mai găsim cuvinte, atunci să-l rugăm fierbinte pe Domnul să ne asculte rugămințile pe care tocmai I le-am prezentat. Dacă am urmat fidel îndemnul Său de a nu fi lipsiți de energie în rugăciune, atunci putem avea încredere și că Domnul Își va împlini fidel făgăduința și nu va fi lipsit de energie în ajutor. Cu toate că

¹ Aceste remarci se bazează pe aceea, că textul original are aici un *prezent perfect* pentru exprimarea unei însușiri (obișnuințe) de mult acceptate, care mai persistă și în prezent. În limba germană se lasă redat numai prin prezent. Deci, traducerea lui *Luther* este corectă (față de toate celelalte traduceri vechi). Compară cu Psalmul 120.1. – *J. M.*

psalmistul, așa cum ne va arăta ceea ce urmează, se afla sub apăsarea dureroasă a sentimentului păcătoșeniei sale și astfel era în suferințe atât exterioare, cât și interioare, deci și în acest sens amenința să se scufunde în adâncurile adânci, totuși, credința lui s-a întors cutezătoare spre Dumnezeu, în ciuda tuturor sentimentelor sale de nevrednicie; căci el știa foarte bine că loialitatea făgăduinței Domnului se întemeiază pe propria Sa ființă, și nu pe însușirile creaturilor Sale, înclinate permanent spre rătăcire.

Versetul 3. *Doamne (Iah), dacă vei lua aminte la nelegiuri* (textual: le vei păstra, le vei reține în memorie, tocmai ca să le presimți), *Doamne (Adonai), cine va rămâne?* Dacă Atotvăzătorul ar trage la răspundere pe toată lumea după o legislație severă pentru orice lipsă de conformitate cu dreptatea, unde am fi toți? Într-adevăr, El notează în cartea Sa toate nelegiuirile noastre, dar în prezent nu procedează cu noi după acest document, ci îl pune deoparte pentru o zi viitoare. Dacă oamenii n-ar fi judecați după nici un alt sistem legal, decât după fapte, cine ar putea atunci să dea socoteală în fața scaunului de judecată al lui Dumnezeu și să spere că va pleca nevinovat? Acest verset arată că poetul acestui psalm stătea sub conștientizarea apăsătoare a păcătoșeniei sale și că necesitatea l-a constrâns imperios nu numai să strige către Dumnezeu ca petiționar, ci și să facă înaintea Lui o mărturisire plină de căință ca păcătos. El o recunoaște cu franchețe în aceste cuvinte, că în fața mărețului Împărat n-ar putea să reziste în propria sa dreptate și că este așa de cuprins de sentimentul sfințeniei divine și de intangibilitatea Legii divine, încât l-a pătruns convingerea că nici măcar unul din neamul muritor n-ar putea să se justifice în fața unui astfel de Judecător de necorupt, în fața unei Legi atât de desăvârșite. El avea, într-adevăr dreptate să exclame: Doamne, cine va rămâne? Nu există niciunul care să poată; nu este niciunul care să facă binele, nici măcar unul! Toți ar trebui să se prăbușească în conștientizarea vinei lor și de teama lucrurilor care vor veni. Păcatele noastre nu sunt numai slăbiciuni, ci fapte rele, vinovății (textul original), sunt o răstălmăcire a ceea ce este drept, a ceea ce este bun; și câte nu sunt ele în viața noastră! DOMNUL, care vede totul și în același timp este Atotstăpânitor și Atotputernic, care-și poate impune voința judecătorească și este și pentru noi Domnul asupra vieții și a morții (Adonai), cu siguranță ne va trage la răspundere pentru toate gândurile și vorbele și faptele care nu se potrivesc exact cu Legea Sa. Dacă n-ar fi vorbit pentru noi sângele lui Isus, cum am fi putut să sperăm că vom rezista? Putem să îndrăznim să pășim în fața Sa în ziua îngrozitoare a răfuielii? Vom putea să-L întâlnim pe baza dreptății? Ce bine că versetul următor ne arată o altă cale, pe care avem voie să ne apropiem de El, cea a harului. La har ne căutăm refugiu.

Versetul 4. *Dar la Tine este iertare.* Bindecuvântat este acest „dar”! El dovedește adevărul minunat, care nu este rostit, dar care este conținut în versetul 3 ca un răspuns voalat la întrebarea temătoare, că Domnul nu se poartă cu noi după asprimea dreptății răzbunătoare: Dar Tu nu păstrezi nelegiuirile noastre în memoria Ta, *mai degrabă* la Tine este iertare. Iertare gratuită, deplină, princiară, neîngrădită este în mâinile Împăratului înălțat; este dreptul Său de coroană să ierte și este o plăcere pentru El să-și exercite acest drept. Pentru că ființa Sa este dragoste, dragoste care se manifestă față de păcătos ca har, dar pentru că în acest har al Său a prevăzut o jertfă pentru păcate, de aceea este la El iertare pentru toți cei care vin la El, mărturisindu-și păcatele. Puterea de a ierta o are Dumnezeu permanent la dispoziție; El are iertarea pregătită în mâna Sa chiar și în clipa aceasta. *Ca să fii de temut.* Iertarea este rădăcina plină de viață a adevăratei evlavii. Nimeni nu se teme de Domnul așa ca aceia care au experimentat dragostea Sa iertătoare. Recunoștința pentru iertarea primită dă naștere la o teamă respectuoasă mult mai profundă față de Dumnezeu decât toată spaima care este insufletă prin pedeapsă. Dacă Domnul ar fi vrut să-și îndeplinească dreptul asupra tuturor, atunci n-ar mai fi rămas nimeni care să-I mai poată sluji cu venerație; și dacă toți ar ajunge să simtă din plin din partea Sa mânia meritată, atunci disperarea le-ar împietri inima față de teama dreaptă înaintea

Sa. Harul este acela care conduce la respect sfânt față de Dumnezeu și teama de a-L întrista devine o putere în inimă.

Versetul 5. *Eu Îl aștept pe Domnul, sufletul meu așteaptă.* În așteptarea că El va veni iubitor la mine, eu aștept apariția Sa. Eu Îl aștept pe Dumnezeu și numai pe El; dacă El mi Se face cunoscut, atunci dorul meu va fi alint, atunci pentru mine nu va mai exista nimic de așteptat; Dar până va apărea în ajutorul meu, eu trebuie să aștept mai departe, să țin tare de nădejde, chiar și în adâncuri. Poziția aceasta a mea de așteptare nu este una exterioară, nu, așteptarea cu nerăbdare a lui Dumnezeu este starea de spirit și direcția voinței întregului meu străfund: sufletul meu așteaptă. Să fim foarte atenți la reluările din acest verset și din cel următor, care exprimă așa de liber și de puternic toată ardența dorului, a așteptării și a nădejzii. Bine facem dacă punem toată puterea sufletului nostru în tot ceea ce privește relația noastră cu Dumnezeu. Dacă Domnul ne indică să așteptăm, atunci să facem și aceasta cu toată inima, neîmpărțită; căci fericite (să fie) de toți, zice Scriptura, cei care Îl așteaptă! (Isaia 30.18.) El este vrednic să-L așteptăm, se merită într-adevăr! Deja însăși așteptarea este pentru noi sănătoasă și folositoare, ea ne testează credința, ne antrenează în răbdare, ne învață deplina predare și ne face ajutorul și darul cu atât mai prețioase când vor veni. Adevăratele mădulare ale poporului lui Dumnezeu au fost întotdeauna oameni care așteaptă, care așteaptă cu nerăbdare; odinioară au așteptat prima venire a Domnului și acum așteaptă revenirea Sa. În vechiul legământ așteptau siguranța iertării și acum așteaptă deplina sfințire. Odinioară așteptau în adâncurile chinului sufletesc, iar acum, deoarece se găsesc într-o stare mai fericită, încă n-au obosit să aștepte. Ei au strigat către Domnul și acum așteaptă; rugăciunea din adâncuri i-a pregătit pentru așteptare răbdătoare, credincioasă.

Și sper în Cuvântul Său. Nădejdea în cuvântul făgăduinței lui Dumnezeu este temeiul așteptării lor și cuvântul acesta este cel care le dă putere perseverentă pentru așteptare și le-o îndulcește. Cine nu speră, nici nu poate să aștepte; dar dacă nădăjduim ce nu vedem, atunci așteptăm cu răbdare (Romani 8.25). Cuvântul lui Dumnezeu este un cuvânt de încredere, dar uneori întârzie; dacă credința noastră este autentică, atunci ea va aștepta ceasul lui Dumnezeu. Un cuvânt de la Domnul este pentru sufletul credinciosului ca pâinea hrănitore; dacă sufletul este înviorat prin această mâncare, atunci el poate să aștepte până la sfârșit în lunga noapte a suferinței, privind plin de așteptare spre începutul revărsării libertății și a bucuriei. La această așteptare ne afundăm în Cuvânt, cercetând, credem în Cuvânt, nădăjduim în Cuvânt, trăim din Cuvânt; și toate acestea pentru că este Cuvântul Său – Cuvântul Aceluia care n-a rostit niciodată zadarnic un cuvânt. Cuvântul DOMNULUI este o bază solidă, pe care poate să se odinească o inimă omenească ce așteaptă.²

Versetul 6. *Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineața* (textul original), Bărbații care păzesc noaptea o cetate și femeile care îi veghează pe bolnavi tânjesc după lumina zilei. Închinătorii care au venit devreme în Templu așteaptă aducerea jertfei de dimineață și aprinderea tămâii; în timpul perioadei de așteptare aduc rugăciuni fierbinți și tânjesc cu dor după clipa când mielul va arde pe altarul arderii-de-tot. Totuși, poetul psalmului

² La această interpretare se face din nou remarcat că Spurgeon, când este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu, se gândește aproape întotdeauna numai la Cuvântul scris. Ceea ce spune Spurgeon aici oricărui credincios, deja la vechiului legământ, dar mai ales al noului legământ, oricât de mult o spune din inimă, vreau totuși să se ia seama pentru exegeza acestui pasaj, că Dumnezeu încă nu-Și rostise Cuvântul, Cuvântul de la Golgota: Spurgeon interpretează ca și când ar fi: și având încredere în Cuvântul Său, nădăjduiesc (în ajutorul Său, în mântuirea Sa), în timp ce psalmistul spune: *în Cuvântul Său* (al mântuirii, Psalmul 119.81, al iertării și al răscumpărării, al eliberării de vină și de pedeapsa păcatului) *nădăjduiesc, așteptându-l cu nerăbdare*; căci aceasta este semnificația verbului ebraic: *așteptând cu nerăbdare, așteptând nădăjduind.* – J. M.

nostru așteaptă *mai mult* decât toți aceștia, el așteaptă mai îndelung, așteaptă mai cu dor, așteaptă ceva mai mare. El Îl așteaptă *pe Domnul*. El nu se teme de Cel atotputernic, în fața căruia nimeni nu poate să stea în propria sa dreptate, căci el era investit cu dreptatea care vine din credință și tânjește, prin urmare, după clipa când Îl va privi în față pe Domnul și Împăratul său, când va putea să audă cuvintele Sale pline de har. El evita ochiul lui Dumnezeu tot așa de puțin, precum evită lumina cei care sunt angajați într-o muncă cinstită. El tânjea și ardea de dor după Dumnezeu său (da, mai mult decât) *străjerii dimineața*. Imaginea pe care o folosea n-a fost pentru el suficient de pronunțată, cu toate că cu greu se poate imagina una mai pronunțată, mai plină de viață; el simțea că dorința sufletului său era unică, incomparabilă. O, dacă am înseta și noi așa după Dumnezeu! – Traducerile vechi au înțeles greșit această parte a versetului și, din nefericire, Luther le-a urmat („De la o strajă la alta”). – În textul original, întregul verset sună textual așa: *Sufletul meu* (pentru Suveran sau) *pe Suveran mai mult decât străjerii dimineața, străjerii dimineața*. Aproape toți comentatorii recentți completează împreună cu Luther, din versetul anterior, verbul a spera: sufletul meu Îl așteaptă pe... și așa mai departe. Delitzsch consideră aceasta ca fiind inutil; el traduce: *Sufletul meu este întors spre Suveran mai mult decât* (sunt) *cei care păzesc* (întorși) *spre dimineață, cei care păzesc* (întorși) *spre dimineață* și arată potrivit spre profesorul Chr. A. Crusius, care, pe patul morții sale (1775), cu mâinile și ochii ridicați spre cer, exclama bucuros: „Sufletul meu este plin de harul lui Isus Hristos. *Întregul meu suflet este pentru Dumnezeu.*” – Cât de frumos este exprimată în reluare nu numai frumusețea poetică a psalmului, ci și, înainte de toate, profunzimea și tăria dorinței psalmistului! Sufletul tânjește după harul Domnului mai mult decât tânjesc paznicii oboșiți după lumina dimineții, care le aduce înlocuirea din lunga, lunga strajă de noapte. O, cât de adevărat este aceasta! Cine a savurat cândva părtășia intimă cu Dumnezeu, pentru acela este încercarea cea mai grea dacă Domnul Își ascunde fața, iar el se consumă de dor după apropierea de har a Dumnezeului său. Atunci, pentru sufletele care lăncezesc, clipele pot într-adevăr să devină zile, minutele pot să devină ani!

Versetul 7. *Israele, pune-și speranța în Domnul!* DOMNUL este Dumnezeu lui Israel; de aceea, Israele, așteaptă-L! Ce face un israelit, aceea ar vrea el să știe că face tot Israelul. El are tot dreptul să-i îndemne pe alții, el, care merge în frunte. Bătrânul patriarh, Israel, L-a așteptat în vremea sa pe DOMNUL și a luptat toată noaptea și în cele din urmă a putut să-și urmeze drumul sub protecția Aceluia care este nădejdea lui Israel. Același lucru li se va întâmpla tuturor celor care sunt într-adevăr sămânța sa. Dumnezeu are lucruri mari la îndemână pentru poporul Său; cei care Îi aparțin trebuie să nutrească așteptări mari. Căci la Domnul este bunătate. Lucrul acesta este întemeiat în străfundul ființei Sale și chiar putem să vedem deja mult din bunătatea lui Dumnezeu în lumina naturii. Dar noi avem, pe deasupra, lumina harului și de aceea vedem încă și mai mult din bogăția, din adâncul și puterea dragostei Sale care mântuiește și face fericit. La noi este păcatul – vina păcatului și mizeria păcatului; totuși, putem să sperăm cu credință, pentru că la Domnul este harul. Mângâierea noastră nu stă în ce este la noi, ci în ce există la Dumnezeu nostru. Să privim de la noi înșine și de la toată sărăcia noastră, în sus, la DOMNUL și la comorile bogate ale harului Său! *Și belșug de răscumpărare* – răscumpărare din belșug – *la El*. El poate și îi va scoate pe toți ai Săi din toate necazurile lor multe și mari; da, răscumpărarea este deja aici, la El, așa că oricând le poate da celor care Îl așteaptă, deplina desfătare a acesteia. Calitatea divină a harului și realitatea răscumpărării sunt două motive extrem de suficiente ca să nădăjduim în Domnul; iar cealaltă realitate, că harul și mântuirea nu se găsesc nicăieri decât la El, ar trebui să desprindă cât mai eficient sufletul de orice idolatrie, grosolană sau mărunță. Nu sunt aceste adâncimi ale Dumnezeirii o mângâiere minunată pentru astfel de oameni, care strigă din adâncuri la Domnul? Nu este mai bine să fim cu psalmistul în adâncuri, pe lângă aceasta așteptând plini de nădejde harul lui Dumnezeu,

decât să ședem pe culmile muntelui fericirii trecătoare și pe lângă aceasta să ne fălim cu propria dreptate închipuită?

Versetul 8. *Și El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.* Păcatele noastre sunt necazul nostru cel mai rău, primejdia noastră cea mai gravă; dacă suntem salvați de ele, atunci suntem cu adevărat mântuiți. Dar nu există nicio salvare de vina păcatului și de puterea păcatului și de mizeria păcatului, decât prin răscumpărarea divină. Ce minunat că aceasta este făgăduită în textul nostru în expresii care sunt absolut sigure. Domnul îl va răscumpăra sigur pe Israel, poporul Său credincios, din toate faptele sale rele. Psalmistul vorbește pe drept în versetele anterioare despre răscumpărarea din belșug, deoarece ea privește întreg Israelul și toate greșelile sale. Într-adevăr, psalmul nostru a urcat în versetul acesta la o înălțime sublimă. Acesta nu este un strigăt de ajutor din adâncuri, ci de-a dreptul o „o cântare într-un cor mai înalt”, un *gloria in excelsis Deo*. Răscumpărarea este apogeul, cununa harurilor legământului. Cândva, când Israel, ca un întreg, va fi avut parte de ele (Romani 11.26), atunci va fi început slava timpului din urmă și poporul Domnului va spune: Doamne, ce să mai așteptăm? – Nu este versetul acesta o profeție limpede la prima venire a Domnului Isus? Și nu putem să-l privim acum ca pe o făgăduință a celei de a doua veniri, și mai minunate, deoarece va veni pentru răscumpărarea trupului nostru? Aceasta o așteptăm cu dor; da, trupul și sufletul doresc și tânjesc după El într-o așteptare bucuroasă.

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm. Dintre cei șapte așa-numiți psalmi ai pocăinței, acesta este cel mai distins. Așa cum a fost el cel mai strălucit, tot așa a și fost în papalitate răstălmăcit în abuzul cel mai infam. Cică ar trebui murmurat cu voce foarte joasă, și anume, la priveghiurile lor pentru morți, pentru eliberarea sufletelor din purgatoriu. *Sal. Geßner † 1605.*

În acest psalm, Duhul Sfânt așază limpede în lumină două emoții opuse: *teama* în privința păcatelor, de a merita pedeapsa și *speranța* în privința harului nemeritat. *Alex. Roberts 1610.*

Că sufletul psalmistului este profund mișcat, faptul acesta este exprimat și în cele opt reluări ale Numelui divin (de patru ori *Iahve*, o dată prescurtatul *Iah*, primul din versetul 3; și de trei ori *Adonai*). *The Speaker's Commentary 1873.*

Întrebat odată care psalmi ar fi cei mai buni, *Luther* a răspuns: *Psalmi Paulini* (Psalmii pauliani) și când comeseții săi au insistat, care ar fi aceia, el a răspuns: Psalmii: 32, 51, 130, 143. Într-adevăr, în Psalmul 130 ajung la o expresie pauliană: caracterul condamnat al omului firesc, libertatea harului și natura spirituală a răscumpărării. Prof. D. *Franz Delitzsch † 1890.*

Când *Luther* a fost atacat foarte dur de diavol în fortăreața Coburg și era în mare suferință, el le-a spus celor care erau în jurul său: *Venite, in contemptum Diaboli Psalmum »De Profundis« quatuor vocibus cantemus* – Veniți să cântăm, spre sfidarea diavolului, pe patru voci psalmul: Din necazul adânc și așa mai departe. *John Trapp † 1669.*

Versetul 1. *Din adâncuri te chem, Doamne* (Textual). Prin „adâncuri” trebuie să se înțeleagă, potrivit cu părerea unanimă a înaintașilor, adâncurile necazului și adâncurile neliniștii pentru păcat. De fapt, suferințele exterioare și interioare sunt și ele în rest comparate cu apele adânci; așa este Psalmul 18.16: „El m-a scos din ape mari”, Psalmul 69.1 și în continuare: „Salvează-mă, Dumnezeule, pentru că mi-au pătruns apele până al suflet!” și așa mai departe. În realitate,

copiii lui Dumnezeu sunt de multe ori aruncați în situații cu totulperate, scufundați în adâncurile nenorocirii, cu scopul ca ei să înalțe asemenea rugăciuni dintr-o inimă zdrobită, mișcată până în adâncurile ei, care străbat înălțimile și sfâșie cerul. Dacă ne merge bine, rugăciunile noastre ies de multe ori numai de pe buze; de aceea este Domnul nevoit să ne împingă în adâncuri, ca să ne trezim din siguranța și rugămințile noastre să se înalțe din străfund. Cu toate că Dumnezeu tronează așa de sublim, El ascultă totuși cu plăcere în mod deosebit rugăciunea inimilor care sunt adânc smerite. Nu există niciun necaz și niciun adânc - și chiar dacă ar fi așa de adânc ca acela în care s-a scufundat Iona când a fost în pântecul peștelui -, care să poată să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu (Romani 8.35,39) sau să poată să împiedice rugăciunile noastre de a pătrunde la El. Aceia care sunt în adâncurile adânci ale chinului sufletesc nu sunt cel mai departe de Dumnezeu; nu, ei sunt cel mai aproape de El. Domnul este aproape de cei cu inima zdrobită și ei sunt tocmai templul unde Duhul Său are locuință (Psalmul: 34.18; Isaia 57.15; 66.2). Dumnezeu face cu noi așa cum îi vedem pe oameni făcând, atunci când vor să construiască o casă înaltă și deosebit de fastuoasă: atunci sapă adânc ca să pună o temelie bună. Astfel, când a vrut Dumnezeu să se laude cu Daniel și cu cei trei bărbați în Babilon, cu Iosif în Egipt, cu David în Israel, i-a dus întâi în adâncurile suferinței: Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, cei trei bărbați - în cuptorul încins, Iosif - în închisoare, David - în nenorocirea exilului și a persecuției. Dar pe ei toți i-a înălțat și a făcut din ei temple minunate ale harului Său. La aceasta trebuie totuși băgat de seamă, că insensibilitatea firii noastre este adesea așa de mare, încât ea îl silește pe Dumnezeu să folosească mijloace severe ca să ne scuture. Iona încă mai dormea jos în corabie când îl urmărea deja furtuna mâniei divine; de aceea l-a aruncat Dumnezeu în adânc, în mijlocul mării și l-a făcut să ajungă în pântecul peștelui, la temeliiile cele mai adânci ale pământului, ca să strige la Domnul din aceste adâncuri, din pântecul infernului (Iona 2.3 și în continuare). *Archib. Symson* † 1631.

Adâncuri. O, în ce adâncuri poate omul să se scufunde! Deja adâncurile sărăciei sunt greu de descris. Nu întâlnim uneori oameni, încă în viață, dar într-o astfel de stare nenorocită și asemenea circumstanțe îngrozitoare, încât ne cutremură din cauza aceasta? - Dar apoi, adâncurile altor suferințe de cele mai diverse feluri! Val după val năvălesc peste câte un bărbat, un prieten după altul se îndepărtează și cunoscuții săi sunt întuneric. (Psalmul 88.19, textul original). El seamănă cu o corabie spartă, care se prăbușește de pe crestele valurilor în adâncuri și amenință să se scufunde în curând pe fundul mării. Câte unul se simte ca Iona, pe care monstrul l-a scufundat în adâncuri, tot mai adânc, mai adânc, mai adânc, în jos, în întuneric. - Și apoi există adâncuri peste adâncuri de întunecare a minții, când sufletul se scufundă tot mai mult în mâhnire și tristețe, în jos, până la adâncurile care sunt chiar la limita disperării. Pământul - găunos, cerul - gol, aerul - plumburiu, orice faptură - o monstruoasă, fiecare ton - o disonanță stridentă, trecutul - numai întuneric, prezentul - o enigmă, viitorul - o groază! Încă un pas mai adânc și omul este în camera de tortură a disperării, unde podeaua este dogoritor de fierbinte, încât picioarele se umflă de la bășicile de arsură, și cheful așa de tăios de rece, ca la înghețatul Pol Nord. O, în ce adâncuri poate să ajungă sufletul unui om! - Dar adâncul înfiorător, în care poate să se prăbușească un suflet omenesc, este păcatul. Câte unul începe să alunece aproape imperceptibil, este cu întreruperi, dar tot mai repede și în cele din urmă se ajunge în adâncuri, unde există spaime care le întrec chiar și pe cele ale sărăciei, ale altor necazuri și chiar ale suferințelor sufletești. Acestea sunt adâncurile păcatului. Simțim că acestea sunt adâncuri fără fund. Fiecare adânc care se deschide aici înaintea omului face să se caște înaintea noastră adâncuri noi. Este de-a dreptul fântâna adâncului (compară cu Apocalipsa 9.1 și în continuare), un adânc fără fund, în care omul se prăbușește cu o viteză mereu crescândă, răbindu-se și sfâșiindu-se fără încetare în cădere. O, ce cădere, de la lumină, în întunecime, de la întunecime, în întuneric, în întunericul veșnic! O, infernul păcatului! - Dar

ce putem noi să facem în tot acest necaz? Nimic, decât să *chemăm, să chemăm, să chemăm!* Dar, o, să-L chemăm pe Domnul! Oricare alte chemări sunt irosire fără folos a puterii, pentru că noi, cu chemările noastre, adevărim numai neputința noastră sau ridicăm obiecții inutile față de o așa-zisă soartă, luptăm cu o fantomă care nu are existență. Dar să strigăm către Dumnezeu viu, acesta este un strigăt de care nici bărbatul nu are a se rușina. Din adâncurile sărăciei, ale suferinței, ale melancoliei, ale păcatului, *strigă către Domnul!* *The Study and the Pulpit* 1877.

Dar deoarece cheamă din adânc, el urcă din adânc și tocmai pentru că cheamă, aceasta face ca el să nu rămână mult în adânc. *Aurel. Augustinus † 430.*

Te chem. În lume există multe feluri și trepte ale rugăciunii, de la formula de rugăciune cea mai rece până la lupta cea mai fierbinte, pe viață și pe moarte. Toată lumea se roagă, dar puțini *cheamă, strigă.* Iar dintre cei puțini care chiar Îl cheamă pe Domnul, marea majoritate va spune: Aceasta o datorez adâncurilor; aici am învățat lucrul acesta. Înainte m-am rugat de multe ori, dar n-am cunoscut niciodată acest strigăt către Dumnezeu, până n-am ajuns în necaz adânc. Merită să fii dus într-un adânc de vreun fel, ca să înveți să chemi. Nu este spus prea mult că, de fapt, noi nu știm ce poate însemna să te rogi în anumite împrejurări, până nu cunoaștem din experiență o asemenea chemare. Și chiar și atunci ea rareori ajunge la cer, până n-am ajuns în adâncuri mari. „Mor! Pier! Sunt pierdut! Doamne, ajută, ajută-mă! Salvează-mă acum! Fă-o acum sau pier! O, Doamne, ascultă! Doamne, iartă! Ah, Doamne, îndură-Te de mine! Nu amâna, grăbește-Te în ajutorul meu, pentru Numele Tău, Dumnezeu meu!” Dacă pe la prânz cobori din peisajul strălucitor, iluminat de lumina pătrunzătoare a soarelui, într-o fântână adâncă sau chiar într-un puț de mină, atunci poți să vezi din adânc, afară, stelele care altfel ar fi fost invizibile. Și câți nu pot mărturisi că multe lucruri minunate, pe care nu le-au văzut niciodată în lumina strălucitoare a fericirii, despre care n-au bănuțit nimic, le-au găsit tocmai în ceasurile cele mai întunecate ale vieții lor și că razele luminii slavei viitoare, care au strălucit pentru ochii lor, și cele mai bune perspective de idei, și cele mai minunate biruințe ale credinței, și rugăciunea cutezătoare, urgentă, le datorează tocmai vremurilor când au umblat în văi foarte, foarte întunecoase. *James Vaughan* 1878.

Versetele 1,2. S-a spus pe drept că aceste două versete ne prezintă șase caracteristici ale rugăciunii adevărate, corecte. Este smerit: *din adânc*, cu ardoare: *chem*, nemijlocit adresat lui Dumnezeu: *Te*, credincios: *DOAMNE* (Iehova), plin de venerație sfântă: *Doamne* (Adonai), personal: ascultă glasul *meu*. *J. M. Neale † 1866.*

DOAMNE – Doamne (Iehova – Adonai). Numele Său, Iehova, L-a făcut Dumnezeu cunoscut poporului Său, ca să-l întărească pe Israel în credința în statornicia făgăduințelor Sale, Exodul 3.13 și în continuare. Dumnezeu, care de-a dreptul este El Însuși existența, va da cu siguranță și făgăduințelor Sale ființă și statornicie. Deoarece psalmistul este pe cale să se adreseze lui Dumnezeu pe baza făgăduințelor harului Său, el I se adresează cu acest Nume: Din adâncuri *Te chem, Iehova.* Dar cum Numele Iehova conține în Sine credințioșia imuabilă a lui Dumnezeu față de poporul Său, la fel și credințioșia Sa față de făgăduințele Sale, de a-i salva pe ai Săi, tot așa și Numele *Adonai*, Domn, conține atotputernicia Sa pentru a înfăptui această salvare, în ciuda tuturor obstacolelor. *D. J. Owen † 1683 și A. R. Fausset* 1866.

Versetul 3. Cuvântul (pe care *Luther* l-a tradus puțin mai liber, *a atribui*) înseamnă întâi *a supraveghea* ceva cu atenție neînduplecată, așa cum face paznicul, care din turnul său de veghe ia în considerare tot ce se întâmplă. Dacă Domnul ar observa cu un ochi pătrunzător totul la noi și în noi, ca să pedepsească orice greșală cu toată severitatea, cine va rezista înaintea Sa? Dar

apoi, acest cuvânt înseamnă și: a reține neînduplecat ceva în memorie, a păstra acel ceva acolo (de exemplu, Geneza 37.11). Dacă Domnul voia să adune și să păstreze astfel nelegiuirile noastre în memoria Sa – cine ar fi putut să stea în fața Sa? Domnul vede adesea în răbdarea Sa îndurătoare ca și când n-ar vedea; El face ca un tată care uneori se uită în altă parte când copilul său face ceva care este greșit. Vezi și Romani 3.25. Firește că este vai de cel care nu se lasă călăuzit la pocăință printr-o asemenea bunătate! *Joseph Caryl* † 1673.

Păcate, textul original: *Vinovățiile*. (Aici nu scrie nici expresia cea mai generală, פשע (păcat), care desemnează păcatele, fie că sunt păcate de slăbiciune, fie că sunt păcate de răutate, ca fiind greșeală, abatere de la calea divină și de la ținta stabilită oamenilor de voința divină, și nici expresia עושה (fărădelege), care desemnează păcatul în creșterea sa la o ruptură cu Dumnezeu, deliberată și intenționată, deci ca apostazie și ca răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, și nici cuvântul עושה (nelegiuire, lucru rău), care înfățișează răul ca devenit siguranță obișnuită a atitudinii și a acțiunii (înrădăcinat, dând caracterul întregii personalități), ci aici este folosit cuvântul יין (vină)). Această expresie înseamnă, propriu-zis, *cotitură, întoarcere, perversitate*; ea nu denumește inițial o acțiune, ci caracterul unei acțiuni, compară cu Psalmul 32.5 (*Luther*: Nelegiuirea păcatului meu). În gura oamenilor din lume, Osea 12.8, cuvântul înseamnă, de fapt, nedreptate („În toată munca mea nu mi s-ar putea găsi nicio nelegiuire care să fie păcat”). Dar deoarece după învățătura Vechiului Testament nu există nicio nedreptate care să nu fie păcat, atunci יין este răstălmăcirea legii divine, ὄνομία, dar apoi, în mod deosebit, vina păcatului, greșeala, mai întâi Geneza 15,16, și așa în multiple legături: a lua vina, a atribui vina, a ierta vina. – După Prof. Dr. *G. Fr. Öhler* 1882.

DOAMNE – Doamne: Dacă Dumnezeu nu Se arăta ca *Iah* (forma prescurtată pentru *Iahve*, *Iehova*), aceasta înseamnă: ca Dumnezeuul mântuirii, care stăpânește istoria în puterea harului gratuit, atunci nicio creatură n-ar putea să reziste în fața Sa, care este *Adonai*, Atotstăpânitorul Atotputernicul, deci Cel care își poate impune voința judecătorească. Prof. D. *Franz Delitzsch* † 1890.

Doamne, cine va rămâne? De îndată ce Dumnezeu a lăsat să se vadă semnele mâniei Sale, chiar și cei mai mari sfinți adoptă acest limbaj. Vezi mărturisirile unora ca: Moise, Iov, David, Neemia, Isaia, Daniel, Pavel și ale celorlalți apostoli. Ascultă cum Hristos Își învață ucenicii să se roage Tatălui din cer. Ne iartă nouă greșelile! Dacă chiar sfinții patriarhi, profeții și apostolii au trebuit să cadă înaintea lui Dumnezeu și să stăruiască pentru iertare, ce se va întâmpla cu aceia care îngrămădesc păcate peste păcate? *D. H. Moller* 1639.

Versetul 4. *Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.* Nu este aceasta o eroare a psalmistului?³ N-ar fi trebuit să se spună: La Tine este dreptatea care pedepsește, ca să fii de temut? Această dreptate este totuși cea care răspândește spaimă și ne menține în teamă, în timp ce harul te face să fii fără teamă, iar lipsa de teamă și teama se exclud reciproc, deci și harul și teama. Dar nu există, ca să spun așa, o teamă activă, o teamă care se referă la purtarea noastră viitoare, și anume, teama de a nu-L întrista și de a nu-L supăra pe Dumnezeu și tot așa de bine o teamă pasivă, de pedeapsă, de suferință, la care trebuie să ne așteptăm pentru că L-am ofensat pe Dumnezeu? Și nu este foarte compatibilă cu harul acea teamă activă numită, care influențează purtarea, în timp ce cealaltă, teama de consecințele răului făcut, aparține, firește dreptății lui Dumnezeu? - În lume există o eroare foarte răspândită, în mod general, că se crede

³ Mulți dintre vechii traducători, ca și unii dintre noii comentatori, n-au putut să înțeleagă fraza. Interesantă este, de altfel, frumoasa interpretare din *LXX*, chiar dacă prea liberă ca traducere: *Pentru Numele Tău*, compară cu Psalmul 79.9. - *J. M.*

că putem să păcătuiem cu atât mai îndrăzneț, pentru că Dumnezeu este îndurător. Dar, suflete al meu, păzește-te de această eroare, pentru că harul lui Dumnezeu nu are nici pe departe un asemenea scop. El nu trebuie să ne facă impertinenți, ci trebuie să producă în noi teama corectă: cu cât este mai mare harul lui Dumnezeu, cu atât mai mare ar trebui să fie teama noastră. Dacă nu ne temem de El, atunci El ar putea să chibzuiască dacă să fie îndurător cu noi sau nu; sau mai degrabă putem să fim siguri că El nu Se va arăta îndurător față de noi, pentru că are har numai pentru aceia care se tem de El (Psalmul 103.13,17; Luca 1.50). Și aceasta are un motiv întemeiat; căci într-adevăr, cui să i se arate harul, dacă nu acelor care au nevoie de el? Și dacă știm că avem nevoie de el, atunci vom avea și teamă. De aceea fă-mă, o, Tu, Dumnezeule bogat în har, să mă tem de Tine! Pentru că, așa cum Tu nu vei fi îndurător față de mine decât dacă eu mă tem de Tine, tot așa, pe de altă parte, nici eu nu pot să mă tem de Tine decât dacă Tu faci întâi pentru mine o faptă milostivă. *Richard Baker* † 1645.

Pe când meditam așa la felul cum aș putea să-L iubesc pe Domnul și să-I arăt dragostea mea, mi-a venit în minte cuvântul: *Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut*. Acestea au fost cuvinte mângâietoare pentru mine, deoarece mi-a devenit limpede că dragostea și venerația față de Dumnezeu trebuie să meargă împreună și am înțeles din aceste cuvinte că marele Dumnezeu pune un preț atât de înalt pe dragostea sărmanelor sale creaturi, încât ar prefera să le ierte greșelile, decât să se lipsească de adorația lor din adâncul inimii. *John Bunyan* † 1688.

Numai harul iertării îl transpune pe om într-o teamă potrivită față de Dumnezeu, pe care poate s-o îndure, care nu este prea penibilă pentru el, ci în care poate să-L slujească pe Dumnezeul viu fără timorare jalnică și fără exuberanță îndărătnică. Și lucrul acesta îl laudă cel iertat cu mulțumire față de bunul Dumnezeu. *K. H. Rieger* † 1791.

Și chiar unul ca Saul a început să plângă tare (1 Samuel 24.16) când a primit o dovadă atât de deslușită despre dragostea lui David și cruțarea nemeritată. N-ai văzut niciodată un criminal condamnat, topindu-se de plâns la vestea grațierii neașteptate și nemeritate, dar care mai înainte a fost tot timpul dur ca o cremene? Ciocanul legii poate să sfârâme în bucăți, prin spaimă și groază, inima înghețată a omului și cu toate acestea, el poate să rămână de gheață, neschimbat launtric; dar dacă Soarele dragostei topește gheața cu căldura Sa prietenoasă, atunci ea va fi transformată și se va dizolva, făcându-se apă – atunci nu mai este gheață, ci primește o cu totul altă natură. *G. Swinnock* † 1673.

Unde nu este iertare, acolo nu este nici Dumnezeu; unde nu este Dumnezeu, acolo nu este nici iertare; unde nu este iertare, acolo nu este nici teamă, nici slujirea lui Dumnezeu, ci numai idolatrie și dreptatea faptelor. *D. Martin Luther* 1531.

Învățătura evanghelică despre iertarea gratuită a păcatelor nu produce cu adevărat indiferență în sine, așa cum susțin în mod fals romano-catolicii, ci mai degrabă o adevărată și autentică teamă de Domnul, așa cum și spune psalmistul aici, că acesta ar fi scopul final și efectul harului iertării. *Sal. Geßner* † 1605.

După sens acest „dar” înseamnă „dar”, „ci” sau „mai degrabă”. O, ce trecere minunată! Este ca și când am auzi dreptatea răzbunătoare strigând cu glas tunător: „Păcătosul să moară!”, ca și când, în plus, ar urla furiile în iad: „Jos cu el, în foc!”, ca și când conștiința ar țipa strident: „Lasă-l să se piardă!” și ca și când ar suspina toată ființa sub povara păcătosului, pământul, obosit să-l mai poarte, soarele, dezgustat să lumineze mai departe peste răufăcător, aerul însuși simțindu-se dezgustat să mai dăruiască răsuflare celui care, de fapt, nu-și folosește puterea decât în neascultarea față de Creator. Omul tocmai este pe cale să se scufunde în pierzare, să

fie înghițit deodată de abis – apoi vine dintr-odată minunatul „dar”, care oprește prăbușirea în pierzare de neoprit, întinde brațul său puternic de dragoste veșnică și împinge scutul de aur al mântuirii între păcătos și pierzare, în timp ce rostește cuvintele: *Dar la Domnul este iertarea, ca să ne temem de El!* C. H. Spurgeon 1885.

Această iertare, această strălucire îndurătoare a feței lui Dumnezeu, leagă sufletul de Dumnezeu cu o teamă care este de o înaltă frumusețe morală. Este teama de a pierde chiar și numai una dintre privirile dragostei Sale, de a pierde chiar și numai unul dintre cuvintele Sale binevoitoare. Este teama de a nu fi smuls din cerul cunoștinței apropierii Domnului, de vreun curent perfid al plăcerii lumești; teama de a nu fi scufundat în somnul spiritual; teama de a nu cădea pradă vreunei idei fixe; teama de a nu-I plăcea Domnului. Așa că este de datoria noastră să bem din plin din fântâna dragostei iertătoare a lui Dumnezeu. A deveni plin de acest har al iertării înseamnă să fii umplut de nevinovăție, ardoare și credință. Înclinațiile noastre păcătoase trebuie să-și ascundă capetele de balaur și să dispară printre crăpături și deschizături când intră în suflet harul iertării, când intră în suflet Hristos. G. Bowen 1873.

Versetele 3-8. Credința Vechiului Testament este, înainte de toate, în mod negativ o ieșire din orice sentiment natural de forță și de putere, o abandonare a încrederii în puterea omenească și ajutorul omenesc; în mod pozitiv este o ancorare a inimii de cuvântul divin al făgăduinței, o sprijinire pe puterea și credincioșia lui Dumnezeu. În orientarea sa spre împlinirea făgăduințelor divine, credința Vechiului Testament este îndreptată tocmai spre viitor; ea include răbdarea și nădejdea. Credința din Evrei 11 este interpretată pentru modelele Vechiului Testament potrivit acestei forme caracteristice Vechiului Testament. – Dar Vechiul Testament cunoaște și acea credință care include în mod negativ renunțarea la propria pretenție legală și la propriul merit înaintea lui Dumnezeu, ceea ce se trage din cunoașterea păcatului, și include în mod pozitiv devotamentul față de Dumnezeu îndurător, care șterge păcatele, și de harul Său împăciuitoare, tocmai ceea ce aparține esenței *fides salvifica* (credinței mântuitoare) a noului legământ. O parte principală pentru aceasta este Psalmul 130.3-5: *Dacă vei lua aminte la nelegiuiri, - Doamne, cine va rămâne? Dar la Tine este iertare ... Eu Îl aștept pe Domnul, sufletul meu așteaptă; sper în Cuvântul Său.* Aici, credința apare ca o așteptare a cuvântului mântuirii, care anunță iertarea păcatelor, dar și aici s-a întors spre viitor. (De aici face parte în mod deosebit Isaia 40-66). Această carte anunță într-un șir de pasaje nulitatea meritului faptelor și indică apucarea harului divin al iertării; compară cu Isaia 43, sfârșitul capitolului.) – Dar în ce măsură este valabilă această rânduială a mântuirii, că omul, apucând în credință harul lui Dumnezeu, găsește iertare deja chiar și pentru prezentul Vechiului Testament? În ce măsură este valabil deja aici, că omul neprihănit nu umblă numai în credința în împlinirea viitoare a făgăduinței și în harul viitor al mântuirii, ci se bucură și de o posesie prezentă a mântuirii, mângâiat de iertarea păcatelor sale? La această întrebare este vorba despre aceea, dacă în afară de iertarea, care a fost obținută prin mărturisire și jertfă pentru păcatele de slăbiciune (de exemplu Leviticul 5.10, compară cu Psalmul 19.13), a mai existat și o iertare pentru păcatele de răutate, care n-au fost de ispășit prin jertfă, și astfel a fost o îndreptățire a omului întreg. Desigur, Vechiul Testament învață prin cuvânt și fapte (atât în istoria poporului, cât și în experiența vieții celor evlavioși individual), că păcătosul care se întoarce spre Dumnezeu, dispus a se căi și plin de încredere, va avea parte de iertare; și aceasta nu este numai o ignorare divină a păcatului, în plus o tăcere a lui Dumnezeu, după cum așa ceva poate să se petreacă o vreme chiar și față de cel nelegiuit (Psalmul 50.21), ci este o lăsare să treacă, o înlăturare a vinei păcatului (2 Samuel 12.13) sau (cum se spune în Iov 33.26: „El va da omului dreptatea Sa”), o reîntoarcere a păcătosului în starea în care va fi acceptat ca fiind corespunzător voinței divine, este un obiect al plăcerii divine. Dumnezeu vrea să fie cunoscut ca Cel îndurător și milostiv. *La Tine este iertare*, spune Psalmul 130.4, *ca să fii de temut*, adică: în harul Tău

iertător, Tu să fii obiectul venerației. Iertarea păcatelor este ceva ce face Dumnezeu (așa cum o exprimă Psalmul 79.9) pentru Numele Său. Vechiul Testament cunoaște astfel nu numai neliniștea celui care își tăinuiește păcatul sau se iartă singur, ci și pacea celui care prin sentința lui Dumnezeu este achitat de vina păcatului. De aici fac parte Psalmul 32, Proverbe 28.13, ca și locurile în care este vorba despre harul lui Dumnezeu față de inimile frânte, smerite: Psalmul 51; 34.19 și așa mai departe. Prin urmare, n-au existat numai rugăciuni de laudă pentru împăcarea viitoare, ca Mica 7.18 și în continuare, ci și pentru iertarea primită a păcatelor, ca Psalmul 103. – Dar o asemenea experiență a mântuirii rămâne totuși relativă, în mod hotărât diferită de cea a Noului Testament. Ea oferă, desigur, pentru început, liniștire pentru păcatele individuale, ba momentan chiar în privința întregii poziții a persoanei păcătoase față de Dumnezeu; dar, cum ea nu se bazează pe o împăcare durabilă, obiectiv obținută pentru Adunare, ea nu întemeiază o stare durabilă de împăcare nici pentru individ. Ceea ce este valabil pentru Adunarea în întregime, ținând seamă de insuficiența slujbei de împăcare, stabilită de ea, este că ea trebuie să aștepte deplina împăcare (compară cu Zaharia 3.8 și în continuare) și iertare abia de la viitor – Psalmul 130.7 și versetul următor: „*Israele, pune-ți speranța în Domnul, - El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui*” -, aceasta își are valabilitatea în ciuda interiorizării ispășirii, Psalmul 51.19, chiar și pentru individ. Lui nu i se acordă un har de împăcare și de îndreptățire, putere cu care să poată rosti împreună cu apostolul, 2 Corinteni 5.17: „Cele vechi s-au dus, iată, toate s-au făcut noi”. El este liniștit pentru cele trecute, dar ca s-o ia acum din nou de la început, să devină drept prin faptele Legii. În el devin vii motive de dragoste și recunoștință față de Dumnezeul care i-a iertat păcatul, el află câte ceva despre ajutorul Duhului dumnezeiesc care produce voința în om, dar - și acesta este al doilea lucru – încă nu s-a ajuns la locuirea în el a acestui Duh, prin care se produce o inversare a vechii baze a vieții, prin care ar fi plantat în el sămânța unei noi personalități spirituale, a unui om spiritual. Aceasta este ceea ce *Fr. von Rougemont* (Hristos și martorii Săi, 1859) exprimă atât de potrivit așa, că în Vechiul Testament se ajunge, într-adevăr, la convertire ca o transformare morală, dar nu la nașterea din nou ca o creație nouă. Și tocmai de aceea, în al treilea rând, Duhul dumnezeiesc nici nu produce încă în cei drepti ai Vechiului Testament biruința deplină asupra morții și viața veșnică. „Teologia Vechiului Testament” de Prof. D. *Gust. Fr. Öhler* 1882.

David își eliberează sufletul de toată teama că Dumnezeu va proceda față de sărmanii păcătoși, dispuși să se pocăiască, după dreptatea răzbunătoare severă, deoarece el stabilește ca adevăr indubitabil că Dumnezeu are în pieptul Său o inimă iertătoare, dar nu numai aceasta, ci și că El S-a legat prin făgăduința Sa demnă de încredere să acorde cu adevărat această iertare tuturor celor care cer umil și la timpul potrivit împlinirea acestei promisiuni. Și acum, iată ce construcție ridică acest închinător sfânt pe această bază în versetul 5. Parcă îl auzim spunând: Doamne, Te iau pe cuvânt și sunt hotărât, datorită harului Tău, să aștept la ușa făgăduinței Tale și să nu cedez până când nu faci să-mi revină de drept darul promis (iertarea păcatelor mele). Și acum, când David a primit darul, mana cerească a harului, i se pare că este atât de dulce, încât nu vrea s-o savureze singur în locul său împărătesc; de aceea trimite castronul în jos, până la capătul inferior al mesei, ca toți cei temători de Dumnezeu să poată s-o guste împreună cu el, versetele 7 și 8. Este ca și când el ar spune: Ceea ce este pentru mine un temei de bună încredere, cu toate că păcatele mele sunt atât de multe, aceea îi oferă fiecărui israelit adevărat, oricărui suflet sincer un temei la fel solid, pe care poate să stea nădejde sa. Da, eu am pentru astfel de oameni o încredere la fel de tare ca pentru mine însumi, că Domnul îl va răscumpăra din toate vinovățiile sale pe fiecare israelit care solicită sincer harul lui Dumnezeu, așa cum m-a iertat pe mine. *William Gurnall* † 1679.

Despre perseverența și așteptarea sufletului său el vorbește numai față de ceilalți tovarăși ai săi de har, deci nu ca să-I reproșeze Domnului o întârziere cu aceasta, ci mai mult ca să dea altora

o veste folositoare, că așteptarea contează, dar la care avem totuși un cuvânt în față, iar în el, mângâierea oferită; și în cele din urmă aflăm că Dumnezeu așa procedează cu cineva, cum a promis în Cuvânt. Aceasta este natura omului nou, că el poartă permanentă așteptare, nădejde, încredere, credință în Dumnezeu; dar pentru omul firesc o astfel de dependență de Cuvântul lui Dumnezeu este mai grea decât oricare altă lucrare foarte mare. *K. H. Rieger* † 1791.

Versetle 5,7. Credința are temeii și țintă în Dumnezeu Însuși. Nu făgăduința în sine este obiectul credinței noastre, ci Dumnezeu în făgăduință. Noi ne înălțăm de la făgăduința la Dumnezeu, care a dat-o, și aici ne aruncăm ancora. *A spera în Cuvânt* este primul fapt, versetul 5, dar după el urmează celălalt: *a spera în Domnul*, versetul 7. El este propriu-zis singurul, cel mai înalt și definitiv obiect al credinței noastre și pe această credință în Domnul se bazează obiectiv pacea noastră și bucuria noastră. „Domnul este partea mea, spune sufletul meu” (Plângerile lui Ieremia 3.24). *Stephen Charnok* † 1680.

Versetul 6. *Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul.* Alții pot să aștepte fericirea de orice fel, pe care le-o va aduce lumea, *eu Îl aștept pe Domnul.* Deja în aceste cuvinte găsim mai multă satisfacție adevărată, decât îmi poate oferi întreaga lume cu toate desfătările ei. Care va fi atunci răsplata așteptării mele, dacă deja așteptarea însăși este pentru mine o binecuvântare! Și de aceea, *sufletul meu Te așteaptă, Doamne*; căci dacă cel care așteaptă n-ar fi sufletul meu, atunci cât ar valora așteptarea mea? Nu mai mult decât eu însumi, dacă n-aș avea suflet. Sufletul meu este cel care insuflă viață așteptării mele și face din ea o jertfă vie. *Richard Baker* † 1645.

Străjerii. Unii traduc „cei care așteaptă” și exprimă cuvântul mai general, cum face *Spurgeon* în Comentariul său, pagina 1979. Dar potrivit folosirii frecvente a cuvântului, într-adevăr, trebuie să ne gândim, împreună cu majoritatea comentatorilor, la străjerii adevărați. Dar oare n-ar trebui să ne gândim poate, în afară de paznicii de noapte obișnuiți, care păzesc cetatea, și la *paznicii Templului*? Deoarece psalmul este în culegerea de cântări festive, aceasta se impune. În perioada mai târzie (numai din aceasta știm amănuntele cele mai exacte despre slujba din Templu) făceau serviciul de gardă în fiecare noapte 30 de preoți și 240 de leviți, în 24 de locuri la porțile și în curțile casei lui Dumnezeu. În timp ce străjerii Templului aveau peste zi fiecare numai o anumită perioadă de serviciu, alternativ, pentru străjerii de noapte din Templu (conform dr. *Edersheim*) nu exista niciun schimb. Dimineața era trimis atunci unul dintre preoți la un crenel, ca să se uite dacă era vremea să se înjunghie mielul pentru jertfa de dimineață. Dacă preotul raporta: „Se face deja ziuă”, atunci era întrebat de către preotul care avea conducerea: „Este cerul luminos până la Hebron?” Mielul era adus la altar abia când lumina dimineții era atât de avansată. Atunci erau deschise porțile Templului pentru popor și cu trei sunete din trâmbița de argint se aducea la cunoștința cetății că venise vremea când trebuia să fie adusă jertfa de dimineață. După aceasta era tăiat mielul și așa mai departe. – *J. M.*

Mai mult decât străjerii dimineața, da, decât străjerii dimineața. (Textul original). Iată cum străjerul obosit, ud de la răcoarea și de la roua nopții, țepăn de toate mădularele, aștepta cu nerăbdare schimbul; sau cum preoții și leviții, care făceau paza în Templu, așteptau cu nerăbdare lumina zilei, tot așa, ba nu, mai mult decât aceia, psalmistul aștepta cu dor semnul de bunăvoință al lui Dumnezeu și al venirii Sale de mare ajutor. Dacă Dumnezeu ne lasă să așteptăm, aceasta nu este o dovadă că El ne refuză ce am cerut sau că ajutorul Său nu vine. Până la urmă tot se crapă de ziuă, chiar dacă străjerului obosit i se pare că durează mult. Tot așa va veni Domnul în sfârșit și la noi, și anume, la timpul potrivit. Soarele n-a dormit niciodată prea mult și Dumnezeu nostru n-a venit niciodată prea târziu. De asemenea, doar nu avem nimic să-I reproșăm, pentru că totul este har gratuit. Să-L așteptăm pe Domnul așa cum

slujitorii lui Ben-Hadad au așteptat cuvântul „frate”, cum au așteptat un semn de grație al împăratului lui Israel (1 Împărați 20.32). D. *Thomas Manton* † 1677.

*Chiar mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, Îl așteaptă sufletul meu pe Domnul; oare nu trebuie să fie o relație corespunzătoare între cauză și efect? Ei așteaptă dimineața ca ea să le aducă lumina dimineții și odihnă trupurilor lor obosite; dar eu aștept Soarele dreptății, ca El să alunge spaima întunericului, care îmi țin sufletul în neliniște. Ei așteaptă dimineața ca să poată să umble în lumina naturală a zilei; dar eu aștept răsăritul din cer, ca El să Se ivească pentru cei care stau în întuneric și-n umbra morții și să îndrepte pașii noștri pe calea păcii. Și apoi, aceia nu așteaptă decât o parte a nopții, dar eu am așteptat deja zi de zi și noapte de noapte, am așteptat cu nerăbdare. Nu pot eu atunci să spun pe drept: „Mai mult decât străjerii dimineața”? *Richard Baker* † 1645.*

Au existat în acest popor ciudat, aflat într-o asemenea agitație, bărbați evlavioși, ca Simeon, și preoți temători de Dumnezeu, ca Zaharia, care cugetând, tânjind, așteptând zi de zi, au cântat pentru ei cuvintele psalmistului: „*Sufletul meu Îl așteaptă pe Domnul mai mult decât străjerii dimineața, da, decât străjerii dimineața*”. Ca îndrăgostiții care așteaptă ceasul stabilit pentru venirea iubitului și care deja la foșnetul frunzișului, la ridicarea în zbor a unei păsări, la zumzetul unei albine tresar plini de așteptare și obosesc prin întinderea încordată a nervilor lor, deoarece timpul se târăște așa de încet, așa Îl așteptau ideii pe Eliberatorul lor. Este unul dintre aspectele istoriei care stârnește adâncă noastră compasiune – mai cu seamă dacă ne gândim că Răscumpărătorul a venit și ei nu L-au recunoscut. *Henry Ward Beecher* 1887.

În noaptea premergătoare zilei de 1 august a anului 1830, ziua în care sclavii din coloniile engleze ale Indiilor de Vest trebuiau să ajungă în posesia libertății promise lor, mulți dintre ei, ni se relatează, nu s-au dus deloc la culcare. Mii și zeci de mii dintre ei s-au adunat în casele lor de rugăciune și așteptau în rugăciune și cântări de laudă prima rază de lumină a dimineții acelei zile în care trebuiau să devină liberi. Unii dintre ei au fost trimiși pe munți și dealuri, de unde să vadă mai devreme ivirea dimineții și puteau să vestească prin semne fraților lor de jos, din vale, răsăritul zorilor mării zile, care trebuia să facă din ei oameni, în timp ce până atunci nu fuseseră decât o bucată de proprietate, o avere vandabilă. Cât de încordat trebuie să fi așteptat acești oameni dimineața! *T. W. Aveling* 1872.

Versetul 7. *Israele, pune-ți speranța în Domnul!* Numele Israel este numele de onoare al adevăratului popor al lui Dumnezeu. „Pentru că nu toți cei din Israel sunt Israel” (Romani 9.6). Numele exprimă demnitatea copiilor lui Dumnezeu: ei sunt prinți și el indică experiența lor, istoria lor interioară: ei se luptă în rugăciune cu Dumnezeu, stăruie și biruie. Descurajarea nu se potrivește unui prinț, cu atât mai puțin atunci unui creștin. Dumnezeuul nostru este Dumnezeuul nădejdiei (Romani 15.13), de aceea trebuie să *nădăjduim* în El. Israel să nădăjduiască în harul Său, în răbdarea Sa, în purtarea Sa de grijă, în belșugul răscumpărării, care este pregătită la El. Suflete drag, dacă faci parte din Israelul lui Dumnezeu, atunci așteaptă totul de la Domnul; nădăjduiește în lumina din întuneric, în puterea din slăbiciune, în ajutorul Său și indicația din încurcătură, în eliberarea din primejdii, în biruința din luptă, în viața din moarte. Nădăjduiește plin de încredere, pentru că Dumnezeu ți-a dat făgăduințele Sale; nădăjduiește rugându-te, pentru că Dumnezeu ascultă cu plăcere când copiii Săi Îi prezintă problemele lor; nădăjduiește cu ascultare, pentru că se cade pentru noi, în calitate de copii, să respectăm poruncile Sale; nădăjduiește oricând, pentru că Dumnezeuul tău este întotdeauna același Dumnezeu credincios, neschimbător. *James Smith* † 1862.

În timp ce în toate versetele anterioare predomină partea personală, aici se lărgeste orizontul psalmului asupra întregului Israel. Așa ar trebui să fie întotdeauna. Credinței adevărate îi este proprie puterea de expansiune, ea vrea să se extindă. Copilul lui Dumnezeu nu vrea să devină fericit numai el. Spiritul adevăratei religii este un spirit misionar. – După *James Vaughan* 1878.

La Domnul este îndurarea. Îndurarea ne-a fost împărtășită, dar ea însăși locuiește în Dumnezeu. Ea este una dintre desăvârșirile Sale, caracteristicile Sale. Exercițiul sa este plăcerea Lui. La Domnul, îndurarea este în toată plinătatea ei; niciodată n-a fost în El îndurare mai bogată ca acum și El nu va posedea niciodată o măsură mai bogată din ea – El este dragoste. La El, îndurarea este în toată gingășia sa, El este bogat în îndurare, plin de milă; inima Lui Se frânge pentru noi, așa că trebuie să Se îndure de noi (Ieremia 31.20). La El, îndurarea este în toată diversitatea ei, care satisface pe deplin orice nevoie: îndurarea care-l primește pe păcătos, îndurarea care îi aduce înapoi pe cei care s-au abătut, îndurarea care îi păzește pe cei credincioși, îndurarea care iartă păcatul, îndurarea care introduce în fericita desfătare a tuturor privilegiilor consfințite de Evanghelie, îndurarea care ne dă mai mult decât cerem și gândim noi. La Domnul este îndurarea și pentru El este o desfătare să-i desfășoare plinătatea, El este pregătit s-o împartă, este hotărârea Sa veșnică s-o glorifice. La Domnul este îndurarea: aceasta ar trebui să-i încurajeze pe cei nenorociți să se apropie de El; aceasta le aduce celor plini de teamă față de El vestea că ei nu trebuie să-L determine să-i binecuvânteze în primul rând cu jertfe și daruri și fapte bune; aceasta este chemarea dragostei pentru cei care s-au abătut, ca să se întoarcă la El; și aceasta poate să-l umple pe creștinul foarte încercat, cu toate necazurile și strâmtorările sale, cu curaj încrezător și cu bucurie. Să punem aceasta la inimă: îndurarea este o parte interioară a ființei lui Dumnezeu și de aceea este la fel ca El: nemărginit și veșnic; ea este tot timpul la El, pe tronul Său; ea există pentru oricine, chiar și pentru cel mai mare păcătos. *James Smith* † 1862.

Aceeași *răscumpărare* din chin și din vină, dar în mod deosebit din vină, spune el, că la Dumnezeu este multă și mare; și lucrul acesta îl spune el din cauza lașității inimii noastre. Pentru că atunci când cerem răscumpărarea, cerem așa, ca și când ne-am mulțumi cu un fleac. Când cineva este foarte mâhnit, atunci cere să poată avea o singură zi pace și liniște. Cine este foarte sărac, acela cere pâinea zilnică cu care se va mulțumi. Dar *Dumnezeu* nu Se mulțumește cu aceasta; pentru că El ne dă mai mult; deoarece noi nu putem nici să înțelegem, nici să cerem și să dorim. Aceasta este sigur adevărat. Marea și covârșitoarea mântuire întrece cu mult, mult cererea și dorința noastră. De aceea, Însuși Domnul Hristos ne-a arătat cum să cerem (*Scapă-ne de tot ce este rău*, Matei 6.13) lucruri, pe care, dacă El Însuși nu ni le-ar fi prezentat, cine ar fi îndrăznit să ceară de la Dumnezeu asemenea lucruri mari și excelente? *Martin Luther* 1531.

Și la El este belșug de răscumpărare. Această răscumpărare din belșug nu mai lasă să rămână resturi din păcat, ca prima răscumpărare a lui Israel, și ceea ce a avut a lăsat în urmă în Egipt: „Nicio copită nu va rămâne” (Exodul 10.26). Această răscumpărare nu izbăvește numai de vină, ci și de pedeapsă; nu izbăvește de tot numai de acest sau acel păcat, ci de *toate* păcatele, versetul 8; nu numai de sentimentul de suferință a pedepsei, ci și de teama de suferința pedepsei; ea ne ia nu numai pedeapsa, ci și rușinea, nu vindecă numai rănilor pe care ni le-a făcut păcatul, ci face să dispară chiar și cicatricile; ea nu numai că ne scoate din temniță, ci ne dăruiește un palat; ea nu numai că ne salvează de la a muri de foame, ci ne strămută iar în Paradis, unde pomul vieții își oferă de la sine rodul în fiecare lună; ea nu numai că ne ia stigmatul de infractori, ci ne face copii și moștenitori ai lui Dumnezeu, ba chiar împreună-moștenitori cu Hristos – nu este aceasta, într-adevăr, o *răscumpărare din belșug*? *Richard Baker* † 1645.

Versetele 7,8. Ah, de ce să nu-mi *pun speranța în Domnul* cu răbdare? Unde vreau să mai merg ca să găsesc har? De dragul harului liniștitor voi spera neclintit și voi fi răbdător, căci el trebuie să vină, în sfârșit, altfel n-ar fi har. Și pentru că la Dumnezeu este *atâta răscumpărare*, o asemenea bogăție a harului Său, de ce să nu vreau să aștept puțin după el? El va compensa întârzierea cu multă răscumpărare și ea nu este o răscumpărare particulară, prin care sunt șterse unele păcate și cele mai mari rămân în urmă, nu, este o asemenea răscumpărare, care șterge și ia dintr-odată toate păcatele, ea este așa de mare și de grea, cât vrea. *Johann Arnd* † 1621.

Versetul 8. *El va răscumpăra pe Israel.* Acest *El* este pe drept tipărit mare și are accentuare și în textul original. El o va face și numai *El*, căci în rest nu poate nimeni s-o facă. *Din toate nelegiuirile sau vinovățiile lui*, nu numai din pedepse, din suferințe (cum interpretează unii comentatori). Răscumpărarea cuprinde totul: iertarea păcatelor, ruperea cu puterea și domnia păcatului și eliberarea de toate consecințele păcatului. *J. J. St. Perowne* 1868.

Din toate nelegiuirile. Din păcatele *ochiului* -: Nu râvnește ochiul tău niciodată la un păcat? Lasă-ți conștiința să vorbească! Din păcatele *urechii* -: Nu există păcate care pătrund prin ureche în inima ta? Cu greu poți să ascuți o conversație pe stradă, fără ca vreun vrăjmaș să se strecoare - parafrazând împreună cu Bunyan (în „Războiul sfânt” al său) - prin „poarta urechii” în fortăreața inimii tale. Din păcatele *limbii* -: Îți ții tu tot timpul limba în frâu? Nu iese niciodată de pe buzele tale vreun cuvânt care nu se cade pentru tine, tu, care te declari pentru Evanghelie? Nu te superi tu niciodată pentru pălăvrăgeala nespirtuală, nu ți se întâmplă niciodată acasă să spui o vorbă mânioasă, nu folosești niciodată vreo expresie pe care n-ai vrea s-o audă unul sau altul? Din păcatele *gândurilor* -: Dacă ochii, urechile, buzele tale se țin într-adevăr curate, nu se ajunge niciodată la vreun păcat al gândului? În atelierul tainic, acolo înăuntru, nu se lucrează niciodată la ceva care este păcătos înaintea lui Dumnezeu? O, cât de neștiutori ar trebui să fim în legătură cu noi înșine, dacă putem să credem că nu avem nici un păcat al gândului! Din păcatele *puterii de imaginație* -: Fantezia ta nu face să apară ca prin farmec imagini simbolice cu care natura ta carnală este suficient de mârșavă pentru a se desfăta? Din păcatele *memoriei* -: Nu-ți înfățișează memoria uneori din nou păcate pe care le-ai comis mai înainte, iar firea ta este poate suficient de josnică pentru a-și dori tainic ca atunci să fi făcut un pas mai departe în păcat sau că ai putea să faci încă o dată acel păcat, nepedepsit? Din păcatele *simțurilor și ale înclinațiilor* -: N-ai simțit niciodată în inima ta, în vreo ocazie, ceva din ostilitatea față de poporul lui Dumnezeu sau față de această sau acea persoană sinceră care te-a avertizat, niciodată ceva de genul mândriei, nicio lăcomie, nicio ipocrizie, nicio auto-îndreptățire, nici înclinații senzuale, nici gânduri ticăloase, pe care n-ai vrea să i le dezvălui nici prietenului tău intim? – Dar privește aici făgăduința minunată – o făgăduință care se potrivește numai pentru adevăratul *Israel*, pentru că toți ceilalți n-au ochi pentru păcatele lor și se îndreptățesc singuri în propria dreptate. Numai adevăratul *Israel* își simte și-și mărturisește păcatele, de aceea se și limitează făgăduința răscumpărării la acesta: *El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.* Cum „din toate”? Da. Nu va trebui să rămână într-adevăr chiar niciuna? Nu, nici măcar o urmă, nicio umbră. Toate sunt îngropate, toate s-au dus, toate sunt înghițite, toate sunt șterse, toate sunt iertate din har gratuit, toate sunt aruncate de Dumnezeu însuși în spatele Său. *Joseph C. Philpot* † 1869.

Acest psalm conține un indiciu minunat cu privire la Mesia, deoarece el vorbește despre *plinătatea* răscumpărării și că Domnul îl va răscumpăra din *toate* nelegiuirile sale. Aceste ultime cuvinte răsună într-adevăr din nou în cuvântul pe care îngerul i-l spune lui Iosif, și anume, că Fiul zămislit de Duhul Sfânt, născut de Maria, trebuie să se numească *Isus*, pentru că El îl va *mântui* (salva, răscumpăra) pe poporul Său *din toate păcatele sale* (Matei 1.21). *John Hayward* † 1627.

Ce încheiere plăcută și potrivită la acest psalm așa de bogat în conținut și așa de instructiv! Începutul este comparabil cu o dimineață întunecoasă, când soarele răsare învăluit în spatele norilor; încheierea este ca și când soarele apune scufundat de tot în jar și strălucire. Psalmul începe în adâncimile de abis fără fund ale celei mai înfricoșătoare nevoi; el sfârșește pe culmea fericită, de pe care noi privim departe în țara lăudată a răscumpărării, în întinderile nemărginite ale harului lui Dumnezeu. *Răscumpărarea din toate nelegiuirile*. Nici limbajul cel mai elocvent și mai concret nu poate să descrie ce conține ea; toate măsurile noastre eșuează când vrem să măsurăm această adâncime, această înălțime. Imaginația cea mai plină de viață nu poate s-o înțeleagă, tabloul pictat în cele mai strălucitoare culori nu poate s-o înfățișeze și chiar credinței i-ar paraliza aripile la încercarea cutezătoare de a atinge acest apogeu. El îl va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile sale. Versetul este un tablou-promisiune despre restaurarea oamenilor și despre Paradisul regăsit. *Octav. Winslow 1874.*

Sfaturi omiletice

Versetul 1. 1) Ce trebuie să înțelegem prin adâncuri? Mari nevoi exterioare și interioare. 2) Cum ajung oamenii în asemenea adâncuri? Prin păcat și necredință. 3) Ce fac oamenii care stau sub influența Duhului lui Dumnezeu, când sunt în asemenea adâncuri? Ei strigă către Domnul. 4) Cum îi scoate Domnul din adâncuri pe oamenii care se roagă? Vezi versetul 8. *W. H. Page 1885.*

1) În groapa adâncă. 2) Luceafărul strălucitor de dimineață: Tu, Doamne. 3) Rugăciunea care ajunge din adânc până în cer. *W. B. Haynes 1885.*

Versetele 1,2. 1) Adâncurile din care rugămințile noastre pot să răzbească în sus: adâncurile necazului, ale recunoașterii păcatului, ale sentimentului părăsirii de către Dumnezeu. 2) Înălțimea la care se pot sui rugămințile noastre: la urechea lui Dumnezeu, la inima Sa miloasă, atentă, pregătită de ajutor.

1) Trebuie să ne rugăm în orice vreme, în toate situațiile (Luca 18.1). 2) Ar trebui să ne rugăm pentru ceva, încât rugăciunile noastre să poată să fie ascultate. 3) Ar trebui să ne rugăm până știm că Dumnezeu ne aude. 4) Ar trebui să ne rugăm în încrederea credinței că știind că El ne aude ce cerem, avem rugămințile pe care le-am cerut de la El (1 Ioan 5.15). „Așa zice Domnul Dumnezeu lui Israel: Ce te-ai rugat Mie cu privire la Sanherib, împăratul Asiriei, am auzit” (2 Împărați 19.20). Dumnezeu o auzise – a fost suficient. Aceasta a însemnat moartea lui Sanherib și distrugerea oștirii sale. *G. Rogers 1885.*

Să observăm I.: Situația în care se găsea psalmistul. Acesta ne slujește pentru avertizare. Evident că ajunsese prin păcat în aceste adâncuri de necaz exterior și interior, vezi versetul 3,4. Să învățăm din aceasta: 1) cât de important este pentru toți să veghem și 2) că orice abaterea de la Domnul ne va aduce inevitabil în mare necaz mai devreme sau mai târziu. II. Să observăm că psalmistul pare să fi rămas mult timp blocat în acest adânc, după o soartă pedepsită divin. Aceasta ne poate insufla o teamă sfântă de judecățile lui Dumnezeu. Eliberarea n-a venit imediat după primul său strigăt de ajutor – se pare că a trebuit să strige insistent către Domnul. Bagă de seamă: 1) Acordarea iertării este o faptă a lui Dumnezeu, care depinde cu totul de voința liberă, neîngrădită a lui Dumnezeu (compară cu Psalmul 85.8). 2) Dar Dumnezeu nu ne dă iertarea, nici măcar de obicei, mereu imediat la prima noastră rugămintă; El vrea ca ai Săi să manifeste respectul datorat sfințeniei Sale și să simtă ce consecințe dureroase are păcătuirea, ca să învețe să se păzească de ea și așa mai departe. III. Să ne uităm la atitudinea psalmistului pe

când se afla în această situație. Ea ne poate sluji ca îndrumător. 1) El caută ajutor numai la Dumnezeu. 2) El strigă către Domnul cu toată Seriozitatea. 3) El cere insistent, impresionant: Ascultă glasul meu... și așa mai departe. *John Field* 1885.

Versetul 2. Cum putem să câștigăm pentru noi atenția lui Dumnezeu? 1) Să-L chemăm ca pe Domnul (Adonai), pe Numele care solicită întreaga noastră atenție. 2) Să fim atenți la Cuvântul Său. 3) Să fim atenți în mod serios la ce cerem de la El și cum cerem. 4) Să fim atenți dacă vine răspunsul, împlinirea.

Doamne, ascultă glasul meu! 1) Chiar dacă el ajunge numai slab la Tine, din adâncul îndepărtat – ascultă-l totuși! 2) Chiar dacă glasul mi se frânge de necaz și jale și nu pot să mă rog Ție decât în incoerente suspine adânci – ascultă totuși glasul meu! 3) Chiar dacă glasul meu este necurat, nevrednic din cauza greșelilor mele – ascultă-l totuși! *W. H. Page* 1885.

Versetul 3. I. Premisa: *Dacă vei lua aminte, Doamne, la nelegiuiri.* 1) Această premisă este conform Scripturii. 2) Ea este rațională. Dacă Dumnezeu nu este, în genere, indiferent față de oameni, atunci trebuie să țină seamă de păcatele lor. Dacă este Cel sfânt, atunci trebuie să-Și facă cunoscută mânia față de păcat. Dacă El Însuși a pus în oameni conștiința, atunci trebuie să susțină verdictul acesteia asupra păcatului. Oare cum poate El – decât dacă ar sta cu totul de partea păcatului – cum poate să răzbune altfel nenorocirea și mizeria pe care le pricinuieste păcatul? II. Întrebarea care rezultă din această premisă: *Cine va rămâne?* este întrebarea care 1) nu este greu de răspuns la ea, 2) care este de o importanță solemnă pentru oricine, 3) care, prin urmare, ar trebui să fie luată în considerare cu toată seriozitatea și chiar fără ezitare. III. Posibilitatea la care se referă chiar prima frază: *Dacă vei lua aminte la nelegiuiri, Doamne...* și așa mai departe. Acest „dacă” indică totuși posibilitatea că poate Dumnezeu nu va pune la socoteala păcatul. 1) Această posibilitate este rezonabilă cu condiția ca neimputarea păcatului să se poată petrece fără ca prin aceasta să fie lezată dreptatea lui Dumnezeu; căci nu poate să fie totuși o plăcere pentru Creatorul și Susținătorul oamenilor să le declare vinovate pe aceste creaturi ale Sale și să le condamne la osânda veșnică. 2) Aceasta este o realitate, și anume, o realitate care îi aduce lui Dumnezeu cea mai înaltă glorie, datorită sângelui lui Hristos, Romani 3.21-26. 3) Ea devine o certitudine fericită în experiența sufletelor credincioase, pregătite pentru pocăință. *John Field* 1885.

Versetele 3,4. 1) Mărturisirea: *Nici eu nu pot să rămân înaintea Ta.* 2) Încrederea: *La Tine este iertare.* 3) Urmarea: *Ca să fii de temut.*

1) Premisa vizibilă. 2) Întrebarea serioasă. 3) Mângâierea divină.

Versetul 4. *La Domnul este iertare.* I. Dovezi că la Domnul este iertare. 1) Explicații divine. 2) Invitații și făgăduințe (Isaia 1.18). 3) Efectele iertării oferite: siguranța mântuirii și bucurie (2 Samuel 12.13; Psalmul 32.5; Luca 7.47 și în continuare; 1 Ioan 2.12). II. Motivul pentru care este iertare la Domnul. 1) În ființa lui Dumnezeu este bunăvoință și dorința să ierte; dăruirea lui Hristos o dovedește suficient. 2) Dar versetul nostru nu vorbește numai despre o dorință să ierte, ci despre aceea că iertarea este la Dumnezeu, deci gata, la îndemână ca să fie împărțită. Motivul acesteia este jertfa lui Hristos; de dragul sângelui Său se manifestă bunăvoința să ierte în mod legitim în actul iertării (Romani 3.25 și în continuare). 3) Prin urmare, iertarea este asigurată tuturor celor care cred (Romani 3.25; 1 Ioan 2.1,2). III. Efectele însușirii ei: ca să fii de temut, și anume, cu teama adorației respectuoase și cu închinarea în Duh. 1) Posibilitatea de a deveni părtaș iertării generează în sufletul dovedit vinovat de păcat, căință adevărată în contrast cu simpla spaimă și disperare. 2) Nădejdea de a obține iertarea conduce la o căutare

serioasă a Domnului și o stăruință cordială pentru har. 3) Primirea iertării prin credință umple cu bucurie și odihnă fericită și conduce la adorarea lui Dumnezeu și la slujirea cu dragoste copilărească, deoarece ea trezește în inimă dragoste recunoscătoare. *John Field* 1885.

1) Avem nevoie de iertare. 2) Numai Dumnezeu poate s-o dea. 3) Este posibil s-o avem. 4) Putem să ajungem la certitudinea că o avem.

I. Un anunț foarte încurajator: *La Tine este iertare*. 1) Un fapt foarte sigur. 2) O realitate proclamată ca prezentă. 3) Un fapt care provine chiar din ființa lui Dumnezeu. 4) Un fapt care este declarat cu o expresie foarte generală, fără nici un fel de îngrădire. 5) Un fapt pe care putem să-l privim cu desfătare și să ni-l însușim. II. Un scop cât se poate de admirabil: *Ca să fii de temut*. 1) Acest scop al iertării stă în contrastul cel mai pronunțat față de abuzul pe care îl fac unii cu bunătatea lui Dumnezeu, care persistă în păcat, ceea ce este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, care se joacă ușuratic cu harul sau își amână mereu convertirea. 2) Apoi, această intenție divină de iertare este foarte diferită de temerile pe care le pretextează față de Evanghelia harului gratuit aceia care vor să bazeze mântuirea omului pe fapte. 3) Fără iertare nu există o teamă autentică de Dumnezeu – dovada: diavolii și oamenii împietriți. 4) Dacă n-ar exista iertare, n-ar rămâne nimeni care să-I poată sluji lui Dumnezeu în teamă sfântă. 5) Dar anunțarea iertării încurajează la credință, pocăință și stăruința pentru har, iar primirea iertării generează dragoste, însuflă ascultare și însuflețește râvna pentru Domnul.

Lumina blândă a cerului. 1) Îngerul strălucitor la tronul Celui Preaînalt (iertarea). 2) Umbra care sporește măreția slavei Sale (Dacă vei lua aminte la nelegiuiri, Doamne – dar mai degrabă la Tine este iertarea). 3) Omagiul adus Celui Preaînalt, care se înfăptuiește prin slujba acestui înger (ca să... și așa mai departe); acest omagiu îl oferă toți, de la cel mai mare, la cel mai mic.

Versetele 5,6. *A aștepta cu nerăbdare – a nădăjdui – a aștepta* (vegbind).

Eu Îl aștept pe Domnul și așa mai departe. Să privim aceste cuvinte ca limbaj 1) al păcătosului care-L caută pe Domnul. 2) al creștinului suferind, 3) al celui care stăruie cu dragoste cordială pentru mântuirea altora, 4) al lucrătorului din Împărăția lui Dumnezeu, 5) al credinciosului muribund. *W. Jackson* 1885.

Trebuie să-L *așteptăm pe Domnul*: 1) În credință: Sper în Cuvântul Său. 2) Cu rugăciune. Rugăciunea poate să persevereze dacă are o făgăduință pe care poate să se sprijine. 3) În răbdare, pentru că Dumnezeu are timpul Său special pentru dat și pentru că ceea ce dă El merită așteptarea. *G. Rogers* 1885.

Versetul 6. *Mai mult decât străjerii dimineața* (textul original). 1) Pentru că lipsa prezenței Domnului este pentru suflet o noapte mai întunecată. 2) Pentru că venirea Sa trebuie să aducă o zi mai minunată. 3) Pentru că dragostea care locuiește în inimă este o putere mai mare.

1) O noapte lungă, întunecoasă: absența Domnului. 2) Un străjer cu râvnă, plin de nădejde, care așteaptă: el așteaptă întoarcerea Domnului său. 3) O dimineață limpede, foarte binecuvântată: timpul când Se arată Domnul. *W. H. Page* 1885.

Versetul 7. Harul răscumpărător al Domnului este singura nădejde, chiar și pentru cei mai buni, pentru cei mai favorizați. *W. B. Haynes* 1885.

1) Un îndemn divin: *Israele, pune-ți speranța în Domnul!* 2) O minunată motivare spirituală: *Pentru că la Domnul este îndurare.* 3) O făgăduință plină de har: *Și la El este belșug de răscumpărare*, compară cu versetul 8. *J. C. Philpot † 1869.*

Versetele 7,8. Cea mai înaltă înțelepciune a noastră este să ne punem speranța în Domnul. 1) Credința noastră trebuie să se orienteze spre Domnul Însuși de la început, deja în primele sale manifestări. Aceasta este ordinea firească, ordinea necesară, cea mai ușoară, mai inteligentă și mai utilă ordine. Începe acolo unde totul își are originea. 2) Indiferent spre ce lucruri se orientează credința noastră, ea trebuie să se raporteze mereu la Domnul Însuși. *Harul* – este la Domnul, multă *răscumpărare* – la El. 3) Credința noastră trebuie, oricare ar fi obiectul dorinței sale, să se sfârșească întotdeauna în Dumnezeu, în El să-și aibă ultima țintă: *Și El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiirile lui.*

Versetul 8. 1) Răscumpărarea: *Din toate nelegiirile.* 2) Răscumpărătorul: *Domnul*, vezi Tit 2.14. 3) Răscumpărații: *Israel.* *W. H. Page 1885.*

Tradus din „*Die Schatzkammer Davids*”, Ediția 2004, Editura CLV - Bielefeld